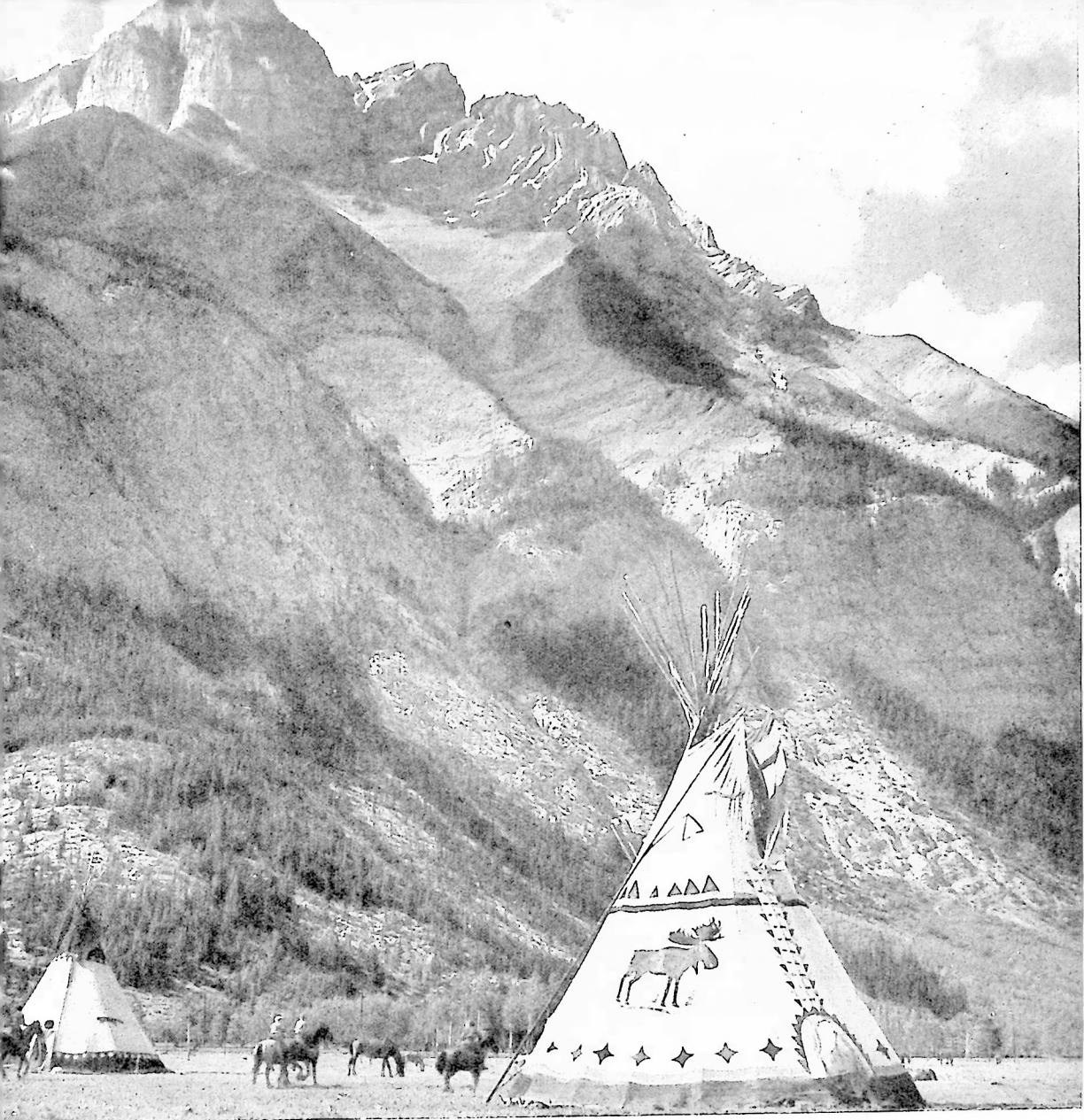

SPEJDERNES MAGASIN

33. Årgang Februar 1949 Nr. 1

TO TRÆPERLER

Jeg kan fortæller jer en lille beretning om to træperler.

Den stammer fra Danmarks besættelsestid, og det er en af vore divisionschefer i provinsen, der har fortalt mig den.

Han var i sin by leder af en særlig og betydningsfuld opgave indenfor modstandsbevægelsen. En aften ringede det på hans dør, og han kunne gennem kighullet i døren se, at det var en tysk soldat, der stod udenfor. Som situationen lå, var han nødt til at lukke op, og soldaten gik ind. Han gav venstre hånd og sagde, at han var spejder. Det kunne jo være en list for på den måde at komme i forbindelse med divisionschefen og se at finde ud af, hvad han foretog sig.

Da han spurgte soldaten, hvorfor han op-søgte ham, sagde denne, at han var Østriger og følte sig så alene blandt tyskerne, som han ikke kunne lide. Også det kunne jo være en list, og da divisionschefen sagde, at han som spejder ikke kunne komme sammen med besættelsesmagtens soldater, fik Østrigeren tårer i øjnene og gik sin vej. Men i døråbningen vendte han sig om og tog to træperler frem af sin lomme og sagde: »Tror De mig heller ikke nu, når jeg viser Dem disse. Jeg tog dem med hjemmefra, fordi de måske engang kunne hjælpe mig til at komme sammen med folk, der tænker og tror ligesom jeg.«

Så fik han lov til at blive den aften, og kom mange aftener senere, når mørket var faldet på, og hvis han havde fri om søndagen, fulgte han på fortovet i afstand spejderne, når de gik ud af byen.

Divisionschefen fik aldrig grund til at fortryde den hjælpende hånd, han havde rakt denne spejderfører.

HVAD VAR DET FOR TRÆPERLER?

Mon ret mange af jer ved, at der eksisterer en særlig trop af førere, som Baden-Powell

selv var tropsfører for? Den hedder »Gilwell-Troppen« og har medlemmer i mange lande, og senere dannedes også en »Gilwell-Flok«.

Da spejderbevægelsen bredte sig over hele verden, besluttede Baden-Powell sig til at lave kursus for spejderførere fra alle lande, så at spejderbevægelsen kunne blive den samme overalt. En god bekendt af Baden-Powell havde et gods lidt udenfor London, og det skænkede han til spejderbevægelsen. Godset hed »Gilwell Park«, og manden hed Mac Laren. Han var Skotte, og til minde om ham skal alle førere, der er Gilwell-spejdere, bære et mærke bag på tørklædet i det mønster, som Mac Larens skotteskørt (kilt) havde. De forskellige skotske familier har nemlig ganske bestemte farver og mønstre i deres skørt.

Om halsen bærer Gilwell-spejderne, som disse uddannede førere hedder, en lædersnøre, der har sin egen historie, som Gilwell-spejderne får at vide, når de har bestået kurset. I enderne af snøren sidder to træperler af en særlig façon, og de er lavet efter benperlerne på en halskæde, som en af de zuluhøvdinge, B.-P. be-sejrede, bar om halsen. Det var sådanne to perler, den østrigske soldat viste divisionschefen som tegn på, at han var Gilwell-spejder og således hørte til Baden-Powells trop ligesom divisionschefen.

Nu kan jo ikke alle førere tage til England til kursus, for rejsen er dyr. Derfor lader hvert land et par af deres bedste førere uddanne på et specielt Gilwell-kursus i England, og så erhverver de sig ret til at afholde kursus i deres eget land og dér tildele tørklæde, snøre og perler og derved optage medlemmer i troppen og flokken. Når førere er på rejse i udlandet, til jamboreer eller til andre sammenkomster, bærer de altid deres Gilwell-tørklæde og mødes med medlemmer af troppen og flokken i de fremmede lande. Selv om man aldrig har set hinanden før, føler man sig alligevel som hørende ganske nær sammen.

I har nok af og til set, at en del af vore egne førere bærer lædersnøren med træperlerne og ved særlige lejligheder også det grå Gilwell-tørklæde med det skotske mærke bag på, for mange danske ulve- og spejderførere har taget Gilwell-prøven.

På SPEJDERLØB i Sydslesvig

En regnfuld efterårseftermiddag cyklede 50 spejdere ud af Tønder med kurs mod syd mod grænsen mod det videre mål: Flensborg.

Forhistorien var en invitation til et spejderløb fra Viggo Lausten kolonnen i Flensborg. De havde været på besøg hos os i maj, og nu skulle vi derved og prøve kræfter igen.

Vel ankommen til grænsen ved Sæd lykkedes det trods danske og tyske toldembedsmænds nidkærhed os alle at komme igennem. På den tyske side af grænsen ventede en vogn fra kørselstjenesten i Flensborg, og sammenstuvet i den kørte vi ad en af Hitlers ufuldendte autostræder langs med grænsen de 40 km til Flensborg. Adskillige gange undervejs blev vi standset og kontrolleret af tyske grænsegendarmere iklædt de her i landet sørgeligt kendte grønne uniformer. Ejendommeligt at se dem igen.

I Flensborg foregik indkvarteringen i den danske Borgerforening, og vi fik straks et indtryk af landsdelens besværligheder, idet lyset midt under indkvarteringen gik ud, og resten måtte foregå ved hjælp af lommelygter og tændstikker. En episode, der indtraf, viste os også, hvor forskellige forholdene dér er sammenlignet med dem, vi er vant til. En sydslesvigsk spejder, en af de få, der var i besiddelse af en cykle, havde taget denne med ind i salen, hvor indkvarteringen foregik. Da lyset kom tilbage efter ca. 20 minutters forløb, var cyklen væk. Ingen havde set eller hørt noget, men væk var den! En udefra må have stjålet den.

Efter indkvarteringen begav alle sig til kvarterværelserne, og mere var der ikke den aften, for allerede kl. 8 næste morgen skulle løbet starte.

Den følgende morgen lå tågen tæt over terrænet, så håbet om at se Flensborgs omegn blev skuffet. Måske vist var løbet 15 km langt — det forgik omkring den store, delvis bortsprængte flyveplads vest for Flensborg — men man kunne kun se rundt regnet 200 m frem,

så det, man fik set, var temmelig begrænset. På den anden side blev orienteringen derved en del vanskeligere, og det var jo kun godt.

Løbet startede 5 km uden for Flensborg, og mange havde 7—8 km at gå, før de nåede startstedet, så en del ben var temmelig ømme, da dagens besvær var ovre.

Selve løbet bød på mange udmærkede opgaver, nogle delvis kendte, andre helt nye. Pudsige episoder indtraf, som f. eks. da det ved en af posterne blev forlangt, at en mand fra patruljen skulle bejle til den kvindelige flokfører, der var dommer på posten. En enkelt patrulje nægtede totalt at gøre det med den begrundelse, at det havde de aldrig prøvet før! — Men ellers gik løbet fint. Patruljerne gik med liv og lyst til opgaverne, og mange klarede sig fint og viste en udmærket standard, og dette gælder for patruljer både nord og syd for grænsen.

Efter løbet begav man sig (d.v.s. ca. 15 sydslesvigiske og 6 Tønderpatruljer) til Borgerforeningen inde i Flensborg. Mens resultaterne blev regnet ud, underholdt patruljerne hinanden og en hel del fremmødte forældre med sketch og sange. Endelig kom så de med spænding imødesete resultater, som vidnede om en smuk og jævnbyrdig kamp. Nr. 1 blev Ravnene 1. Tønder, Nr. 2 Hroar, Skjoldunger, Flensborg og Nr. 3 Hjorten, 2. Tønder.

Vi drog så hjem, og vi drog hjem med et stort udbytte — et udbytte ikke blot af den spejdertekniske konkurrence, men også af vort indblik i og fornyede forståelse af, hvilke vanskeligheder de sydslesvigiske spejdere arbejder under. Lokaler er der selvfølgelig intet, der hedder. Møderne må holdes i hjem, i danske kontorer, danske foreningslokaler, og hvor der ellers er en ledig plads at finde. Uniformer må kun bæres indendørs — skal man til møde, tager man en jakke eller (for de få, der har det) en frakke over på vejen — og på turene må uniformen slet ikke bæres. Hvad det betyder, kan vist kun de færreste rigtig forstå. Fodtøjet er tit så elendigt, at mange helt må blive hjemme, hvis vejret er dårligt. Cykler er der, som tidligere nævnt, intet, der hedder, så alle ture foregår til fods, en ting som tydeligt viste sig på vor tur, idet Tønderspejderne bagefter var langt mere trætte end de sydslesvigiske spejdere. Telte, kokekar, økser, spader o.s.v. findes kun i så ringe mængde, at det må gå på omgang blandt de forskellige troppe.

Trods alle disse vanskeligheder af praktisk og materiel art, for ikke at tale om den største af dem alle, den åndelige, kampen mellem dansk og tysk, går de danske spejdere i Sydslesvig på med krum hals i ønsket om at udvikle sig til gode spejdere, der i praktisk og teoretisk dygtighed kan stå mål med spejdere andre steder fra.

Mogens.

BADEN-POWELL,

stifteren af spejderbevægelsen, blev adlet af den engelske konge. Han skulle så, som det er skik og brug, vælge sig et adelsnavn, og det blev »Lord of Gilwell«.

Den 22. februar er Baden-Powells fødselsdag, og i år bliver der den dag en udsendelse for spejdere i den danske radio om ham og om spejderbevægelsen.

En million spejderminder i bogform

★

2. del af Nørrejske Divisions jubilæumsskrift
er nu udkommet

Nørrejske Division — Danmarks største og en af de ældste — har fornylig fejret sit 35 års jubilæum og har i disse dage udsendt 2. del af det gigantiske jubilæumsskrift, der er på ikke mindre end 458 sider og rummer en bogdel af 547 (femhundredeogsyvogfyre) billeder!

Utallige er de minder om små og store begivenheder i trop, kolonne og division, der passer revy for en, når man fordyber sig i denne bog. Og som en rød tråd går gennem alle skiltringerne glæden over det frie, herlige spejderliv med spændende øvelser, lejrturene i ind- og udland, de glade fester, hvor spejderhumør aldrig fornægter sig — og de alvorlige stunder i gode kammeraters kredse.

Er du forhenværende eller nuværende nørrejyde, bør du ubetinget eje denne bog, men også vi andre dødelige, som er en smule spejderhistorisk interesseret, vil have glæde af at ofre de 14 kr., som begge bindene tilsammen koster.

På den modsatte side har vi gengivet et skønsmøt udvalg af de 547 billeder.

1. række fra venstre: 1. Viborg Trop i det herrens år 1911; til hest ses tropsfører, drengebofsforfatteren Torry Gredsted («Paw» m. m. fl.). — 1. Ålborg Trop (senere Jens Bangs Trop) i 1911 — inden divisionens start.

2. række: I 1944 myrdede tyskerne divisionschefen, læge Richard Rætzl; begravelsen blev den største, Ålborg til dato har oplevet. — Patruljelejr i 1917. — Forhindringsløbet under divisionsturneringen ved Viborg i 1913. — Gasalarmeringsholdet i Randers i 1941 (en del af Spejdernes Hjelpekorps).

3. række: Den præmierede tropslejrplads (1. Terndrup Trop) ved Jamboretten i Rold 1947. — Glimt fra korpslejren 1946. — Fra »olympiaden« i Knud den Stores Trops sommerlejr i 1944.

4. række: Ålborg kolonnens stolthed, »Spejderborgen«, blev schalburgteret i september 1943 men er senere genopbygget. — Også Skipper Clements Trops hytte i Hassers blev bombet af tyskerne. — Danmarks første Ålborgjoller, der er blevet den foretrukne søspejderbåd.

GAMLE RAVN FORTÆLLER:

Hold varmen!

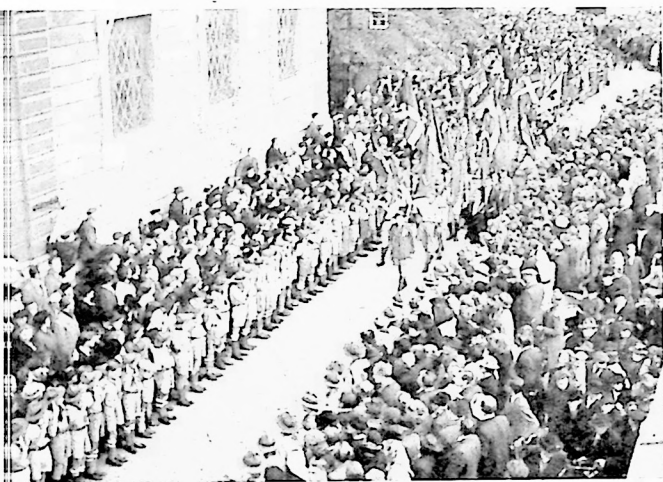
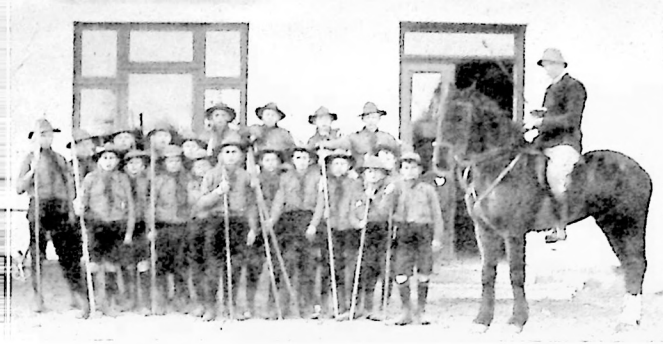
Her er et spil, som har været spillet af de nordamerikanske indianere endnu før der var et menneske i Europa, som anede, at der var noget, der hed Amerika. Det kan hurtigt bringes i stand en dag på en tur, hvor man trænger til lidt varme i kroppen, og det kan spilles på årstider, hvor dette ikke er nødvendigt. Spillet hedder *Tvilling*. Redskabene er: Hver mand har en stok, ca. 1 m lang, glattet pænt til med en kniv, en bane af passende størrelse (f. eks. som en langboldbane) med et mål i hver ende bestående af 2 pæle og 1 overligger, hver 1—2 m lange efter behag. En *tvillingbold*, som laves af to korte pæle ca. 3 cm tykke og 10—12 cm

lange forbundet i den ene ende af en snor eller læderrem ca. 20 cm lang.

Tvilling spilles således: 2 hold, lige store, stiller op overfor hinanden på række tværs over banen, afstanden mellem holdene ca. 7-8 m. Holdføreren står ca. 1 m foran, midt for sit partis front og vender ansigtet mod dommeren, som står imellem holdførerne. Spillet begynder med, at dommeren kaster tvillingerne op i luften, og så styrter holdførerne til og prøver at få fat på dem med deres stok og smide dem tilbage til deres parti, og så snart det er sket, styrter de øvrige spillere til og søger at kaste tvillingerne over mod fjendens mål. Egentlig er der først mål, når tvillingebolden hænger over overliggeren(!), men til at begynde med, kan I jo aftale, at den bare skal ind gennem målet!

Jeg har talt.

Fredspiben går rundt blandt stammens ældste

En af de berømteste indianerstammer i Nordamerika er »Blackfeet«, »Sortefødderne«, som du bl. a. har hørt om i Copers strålende bøger. Stammens navn er »Siksika«; det er en sammen-

trækning af ordene »siksina«, der betyder sort og »okatshe«, der betyder fod. Navnet hidrører fra, at indianernes mokkasiner blev farvet sorte af asken fra præriebrandene.

Da Sortefod-stammen stod på sit højeste, herskede den over et vældigt prærieområde, fra et stykke op i Canada i nord og sydpå til floden Missouri i staten Montana i USA og mod vest helt over til Rocky Mountains.

Så længe stammens historie kan følges tilbage, har dens krigere jaget bøfler, og for at følge disse, måtte de stadig være på farten; de havde derfor ingen landsbyer men drog fra sted til sted med deres rigt bemalede telte, tipi'er, som du kan se på billederne på disse sider og på forsiden.

Først i løbet af det 18. århundrede skaffede de sig heste fra stammerne længere mod syd, så før den tid var de henvist til at jage bøflerne til fods, hvilket kræver meget stor dygtighed, når man kun har bue og pil til sin rådighed. Efterhånden samlede de sig store horder af heste, der i forbindelse med brugen af bøsser betingede stammens store udbredelse. Sortefod-indianerne var et stolt og frihedselskende folk, der førte mange krige med de omboende stammer og heller ikke god-

Høvdingen »Eagle Calf«

villigt tillod de hvide nybyggere at trænge vespå.

Som et typisk jægerfolk færdedes de altid på prærierne og kendte derfor ikke til brugen af kanoer. Til gengæld gjorde de meget ud af udsmykningen af deres tipi'er, og stammen er vidtberømt for sine overordentlig smukke og rigt udsmykkede dragter — ikke mindst er høvdingens fjerprydelser aldeles pragtfulde.

„MAH-NI-KAH-PI-NAH“

Spejderchefen udnævnt til æreshøvding af indianerstammen »Blackfeet«

Hovedstammen var delt i tre mindre stammer, der havde deres egen soldans — og talrige andre danse —, deres eget øverste råd og deres egen valgte høvding. Blandt Sortfødterne findes stadig et stort antal hemmelige klaner, og praktisk talt hver eneste voksen indianer har sin personlige »talisman«, som han værner om. Stammen har alle dage tilbødt solen og desuden et mystisk, overnaturligt væ-

ste i forvejen, du ved nu, at »Siksika« stadig er en stor og levedygtig stamme med rige traditioner bag sig, og du vil sikkert kunne forstå den stolthed, vi alle følte, da vi i Jamboreen i Frankrig i 1947 overværede, at vores spejderchef, Ove Holm, blev udnævnt til æreshøvding i Sortfod-stammen!

En af de øverste høvdinge i stammen havde af høvdingerrådet fået tilladelse til at udnævne Ove til æreshøvding. Det foregik på paradepladsen, lige efter de amerikanske spejders opvisning. På billedet midt på siden ser du Ove med den flotte høvdingeprydelse, som han bar ved optagelsen. Han fik navnet »Mah-ni-kah-pi-nah«, som betyder »Young Man Chief«, og ved siden af står indianerhøvdingen, hvis navn er »Ah-koo-in-stahmi«, hvilket betyder »Head Lodge Pole«. Mens de fleste af jer jo nok kan forstå, hvad »Young Man Chief« betyder (til ære for ulveungerne skal jeg indskyde, at det er udlagt: »Unge Mænds Høvding«), er »Head Lodge

Høvding fra »Wades-in-Water«

Pole« vel knapt så nemt at oversætte. Det betyder den længste teltstang i tipi'en, den, hvorpå høvdingens standerdug fæstes.

Når du næste gang ser spejderchefen, må du huske at titulere ham »Mah-ni-kah-pi-nah«, men husk at øve dig på det forinden!

Torben.

Spejderchefen med sin høvdinge-hovedbeklædning

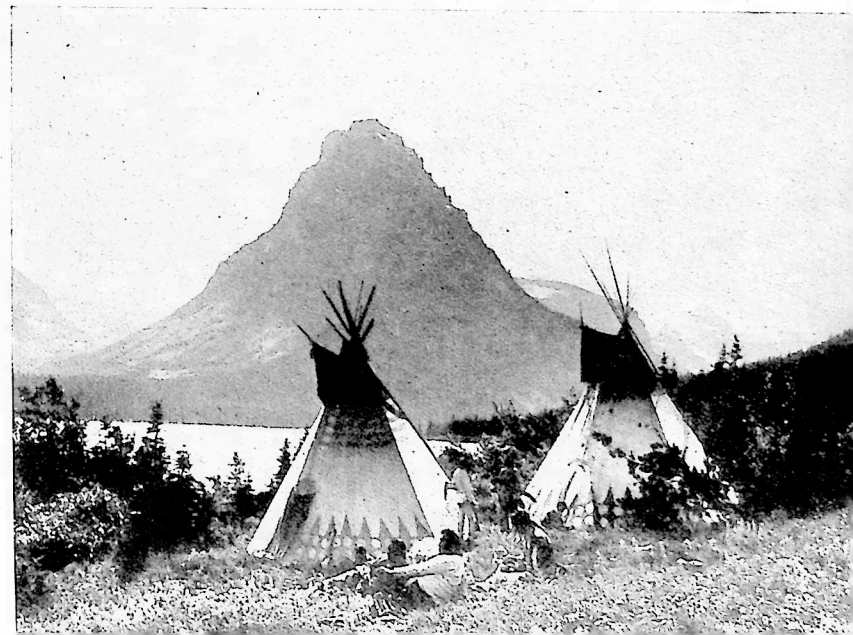
Sortfodindianerne er tillige bekendte for deres fremragende evner til at bemale værktøj, våben, tipi'er, dragter og ansigter og krop i smukke mønstre. Farverne skaffer de sig hovedsageligt ved at blande farvede jordarter med vand, jordolier, limafkog fra bæverens hale o. a., og ofte brænder de lerarterne over ilden, hvorved de antager en helt anden farve.

sen, der hedder »Napi«, den gamle mand. De døde blev almindeligvis anbragt i træer eller nu og da i særlige tipi'er, der blev rejst på fremtrædende bakker.

Sortfod-indianernes antal har aldrig oversteget 10.000, og i dag findes der vel mellem 6 og 7000 i Canada, og Montana....

Se, nu ved du jo sikkert en hel del mere om »Sortfødterne«, end du vid-

Ved foden af Rocky Mountains

DEN FORKÆTREDE SPEJDERHAT

Fra pf Jørgen Rønnow, 1. Århus, har jeg modtaget flg. brev, som han beder om at få optaget under en eller anden form. Jørgen tillader nok, at jeg svarer ham....

Kære Torben!

Selvfølgelig er en spejderhat smart, når den sidder rigtigt og er presset; men er den det? Nej, ofte ikke. Når den hænger bulet og våd på hovedet, er det et frygteligt syn. Mange har ingen hat, fordi den er upraktisk, klodset og besværlig i blæst. Hvorfor ikke få indført skråhuer, om de har i Norge, eller noget andet. De fleste førere vil vel straks forkaste dette forslag, da de synes, at man ikke bør bryde de gamle traditioner. Men spejderbevægelsen er ikke blot førere; mange, ja, jeg tør næsten sige de fleste, bryder sig ikke om tingesten. Jeg synes, at spørgsmålet bør diskuteres, og hvis der er flertal for ændring, bør den foretages.

Pf Jørgen Rønnow, 1. Århus Trop.

Kære Jørgen!

Hvor jeg dog føler med dig, hvis du har en gammel hat, der ikke kan holde pres ret længe ad gangen. Jeg kender synet, men endnu gives der da heldigvis her i kongeriget spejdere, der har kendskab til — og benytter — en af metoderne til at holde hatten i façon, også i regn og blæst.

Men synes du egentlig en krøllet skråhue er køn? Eller har du set en sjaskvåd dreng med skråhue? Han ser ud, som om han var i kronisk styrtebad, det kolde vand siler ned ad nakken og halsen — oplagt barnemord!

Pf Jørgen Rønnow med nypresset spejderhat

Nej du, spejderhatten er som så meget andet godt i spejdersporten, vor gamle chef, Baden-Powells idé. Det navnkundige sydafrikanske politi havde allerede længe anvendt den og værnedet stolt om den. B.-P. bemærkede, at foruden at yde beskyttelse mod stærk sol og styrtende regn, gav den politikorpset et særpræg, som fik disse mænd til at elske deres bredskyggede hat. Og netop på samme måde giver den os spejdere et særpræg, adskiller os fra den brogede forsamling af plusfourklædte, baskerhue-, skråhue-, nissehue- og spytklatbærende ungdom, der også ligger i lejr (det kalder de det i hvert fald), og som ikke sjældent forveksles med spejdere, fordi nogle af vore kammerater ikke har mere respekt for uniformen, end at de tilslører den på de særeste måder.

Lad os være vore gerninger bekendt, vise, at vi er Baden-Powells spejdere, noget for os selv — heldigvis. Hvis der, som du tror, i vort korps skulle være flertal for at opgive spejderhatten, så går vi herhjemme mod udviklingen i de fleste andre lande; f. eks. er vore svenske kammerater ved at opgive skråhuen og gå over til spejderhatten, og måske følger nordmændene efter en skønne dag!

Mon ikke det alligevel er bedst at se tiden lidt an — og give det kære lig en velfortjent presse-opstrammer?

Venlig spejderhilsen
Torben.

P.S. En god opskrift på et stivemiddel: Læg hatten på en plan flade, f. eks. et cementgulv, og stryg med en blød pensel en blanding af 10 g celluloselak og 75 g fortynder på skyggen. Lad den tørre et døgn uden pres.

•THE LITTLE SCOUTS•

(Fra det store amerikanske blad •The Saturday Evening Post•)

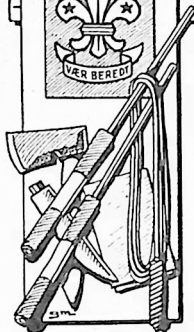
— Jamen, hvis vi udsætter turen til i morgen, bli'r det måske dårligt vejr!

— Spørg mig ikke! Han har sikkert et eller andet flot norsk navn for det!

nu gælder det

FØRSTE KLASSES PRØVEN

B.-P. sagde engang:

»En dreng får ikke det fulde udbytte af sit spejderliv, med mindre han bliver i klassens spejder!«

I den årgang af Spejdernes Magasin, som påbegyndes med dette nummer, har jeg fået betroet den opgave at fortælle jer lidt af hvert om 1. klassens prøven; ikke alene vil jeg overbevise jer om rigtigheden af ovenstående udtalelse af Baden-Powell, men

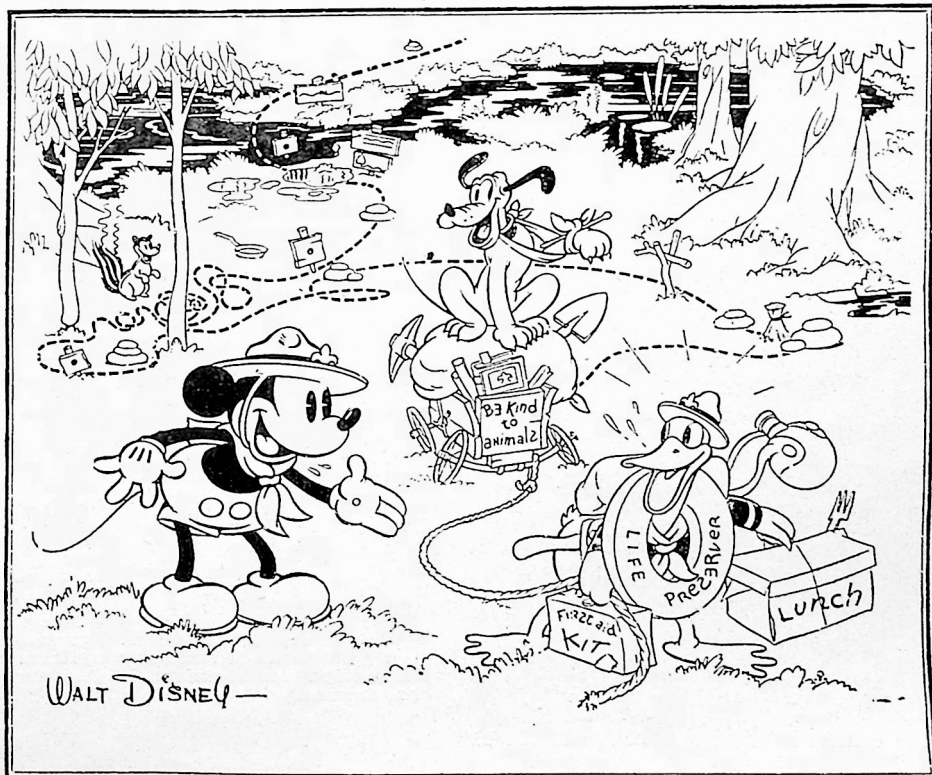
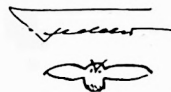
jeg vil desuden forsøge at sætte jer på sporet, give jer ideer til jeres træning til denne prøve, så vil I få glæde deraf og opdage, at 1. kl. prøven rummer en mængde interessante opgaver.

Der findes de spejdere, der siger: »Tage 1. klassens prøven? Tja, det er jo noget, vi skal.« Men heri tager I grundig fejl — I skal skam ikke, det må I da virkelig selv om! Men det

var måske umagen værd at lytte til, hvad B.-P. siger i »Boys«: »Ingen rigtig spejder slår sig til ro med 2. klassens prøven men vil af al sin magt stræbe efter at blive 1. klassens spejder. Det betyder hårdt arbejde med tovværk, signalering, orientering efter kort, skrappe ture, nødhjælp og meget andet. Men dette stykke arbejde er, hvis I gennemfører det målbevidst, med til at bygge et mandfolk op i jer, gøre jer til virkelige spejdere, som andre drenge og også voksne ser op til,

fordi de ved, at han har fuldført et job, som sætter ham i stand til ikke alene gerne at ville gøre sin pligt, men også at kunne det, p.g.a. de egenskaber og færdigheder, han har erhvervet gennem sin træning til 1. kl. prøven. At opnå dette må da være enhver rask drengs højeste ønske.

I det kommende år skal vi altså nu til at lære hinanden lidt at kende. Jeg håber og tror, vi vil få gensidig glæde af bekendtskabet. Men hvordan skal vi nu gribe dette an? Jo, ser I, jeg foreslår, at jeg her i bladet fortæller jer om og giver jer tips til 1. kl. prøven. Og I, på jeres side, stiller mig spørgsmål, hvis der er noget, I er i tvivl om; vi laver en lille »brevkasse« i tilknytning til disse artikler og sætter jeres spørgsmål i Magasinet, hvis de ikke er alt for specielle. Skulle der være nogle, der helst ikke vil have deres spørgsmål frem, svarer jeg dem gerne direkte. Send jeres spørgsmål og evt. forslag til »Gamle Ugle«, Sp. Magasin, Fiolstræde 19.

WALT DISNEY —

Også Anders And har påbegyndt træningen til 1. klassens prøven!

Korpset rindt

Ungdomsudstilling i Esbjerg.

Den 20. november åbnedes under højtidelige former af borgmesteren en to dages udstilling, der skulle vise, hvad alle byens ungdomsorganisationer hver på sit felt har at byde ungdommen.

Udstillere var samtlige kulturelle, kirkelige og politiske organisationer, ligesom alle spejderkorps var med. Arrangeringen af DDS stand var den første store opgave, som Esbjerg kolonnes rovere har haft.

Som det fremgår af billedet, var baggrunden et landkort, hvor forskelligtfarvede vimpler markerede, hvor der findes henholdsvis flok, trop samt rovere; kortet var flankeret af to drabelige totempæle.

Sidevæggene var delt, een til ulve og een til spejderne. I standens ophøjede bund var fremstillet et nøjagtigt miniaturepanorama af Marbæklejren med en fin spejderbygget model af kolonnens hytte (med indlagt elektrisk lys!) samt en ligesaa nydelig lejrmodel, udført af en af troppene.

I Marbæk plantage gik alle ulveungernes jungledyr frit omkring, fremstillet af ulvene i modellervoks.

Det er ikke for meget sagt, at der var udelst begejstring over vor stand. En udsat pokal skulle gå til den bedste, mest fantasirige og selvpnyttede stand. DDP blev nr. 1, KFUK spejderne nr. 2 og vi nr. 3 af samtlige 34 udstillere, og der var kun en tiendedel point imellem os — et resultat, spejderne i Esbjerg kun har grund til at være stolte over, og som samtidigt lover godt for spejderarbejdet ud i fremtiden.

Rover reporter.

Lyt til

RADIO-udsendelsen om BADEN-POWELL

på B.-P.s fødselsdag
tirsdag den 22. februar
kl. 16.20 (drengetimen)

Bytroppen (Nykøbing F.) gør status.

Vi lever endnu. Når vi ikke har ladet høre fra os saa længe, er det ikke, fordi vi ikke har oplevet noget, tværtimod, vi har haft lynende travlt. Spændende øvelser med tam-tam o. l., på jagt i junglen efter vor Gud Cæsar. I divisions-turneringen i Sækkøbing blev Bæverne bedste patrulje og kørte hjem med 3 sølvplader og en vildsvinetand. Troppen fik lov at lugte til rævehalen; vi blev nr. 2. På blot een søndag gik 8 spejdere til 1. kl. vandring; en anden søndag gik 4 spejdere 100 km-pladen hjem. Vi har haft bazar med pige-spejderne og tjente over 7000 kr. til et nyt troppshus ad åre. Vort hus skinner ellers nymalet både indvendig og udvendig. Vort tropsblad er blevet større fra nytår. Vi slider i det, og vort nytårsforsæt er at gøre det hele en tak bedre.

Gamle Ørn.

En ny retskrivning!

Også i »NO-NI-KO«, Køgespejdernes blad, er man nu så småt gået over til de små bogstaver. Redaktøren skriver i den anledning følgende:

Redaktøren, der tidligere har været stærk tilhænger af de små bogstaver, er i midlertid nu mere stemt for et kompromis, som dette, hvor intet skrives med stort, og de store bogstaver dog ikke udledes, men det lod sig desværre ikke gennemføre, da trykkeriet ruede med at gøre det.

De ka' vel nok sagtens!

Af en aldeles anonym giver har 1. Ballerup Trop og Flok fået skænket en dejlig svensk barak, og nu har de fundet og købt en grund og støbt fundamentet. En stor spejderfest i december betød en god hjælp til opførelsen, og meget snart håber de Ballerup-folk at være herrer i deres eget hus!

En patrulje i 1. Nordborg på Als fik forærende et telt, da det på forældremødet oplystes, at den manglende et!

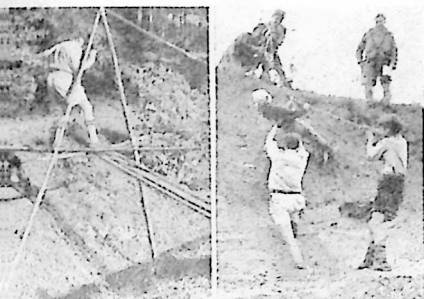
Jule good-turn over hele landet.

En masse af de avisudklip, redaktionen modtog i december, handlede om troppenes og flokkes jule good-turn. Her er en kort beretning om nogle af dem, der var lidt ud over det sædvanlige:

I Åbenrå havde spejderne et vældigt juletræ med lys på Storetorv, og ved siden af indsamlingsbøssen stod en julebuk af træ og halm; den var en bagatel af 3 m høj! En søndag før jul gik julemanden, spejderorkestret og alle ulvene, udklædt som nisser, i optog gennem byen og raslede med bøsserne. Traditionen tro spillede spejderorkestret juleaftensdag efter Gudstjenesten julesalmer fra kirketårnet, og det lød smukt ud over den travle by, hvor man lagde sidste hånd på forberedelserne til den store aften. Også i juledagene gav orkestret koncerter, bl. a. ved sygehuset og »De gamles Hjem«.

I Skagen by havde spejderne ligeledes rejst et stort juletræ og fik mange penge i kassen til de fattige.

(Fortsættes næste side).

„Buffaloløbet“. Brobygning og opfiring af tilskadekomne.

Odenseanernes Buffalolagt.

For nogen tid siden løb det årlige »Buffaloløb« af stabelen. Hver af de 10 deltagende troppe stillede deres fem bedste folk fra de arbejdende spejderpatruljer.

Løbet foregik i et pragtfuldt efterårsvejr i terrænet omkring »Lykkesholm« — et rigtigt kuperet skovterræn. Det begyndte med træfældning og bivuakbygning, efterfulgt af et natorienteringsløb med indlagt signalering. Efter en meget, meget dyb søvn kom dagløbet med opgaver som brobygning, klatring, bygning af sejlbåd, madlavning, nødhjælp og kast med redningsreb. De fleste opgaver var tilrettelagt i søer og over ær, så der blev rig lejlighed for deltagerne til at stifte intimt bekendtskab med det våde element; men de fleste tog det hele med knusende godt humør.

Fra start til mål var der vist ingen tvivl om, at dette års »Buffaloløb« ville blive vundet af 1. Odense, et hold, der gik ind for sagen og havde sat sig det mål, at de ville vinde løbet. Nr. 2 blev 7, og nr. 3 blev 3. Odense Trop.

Tokavastammen i Næstved bandt 300 julenug, som de solgte til byens borgere for den fabelagtigt lave pris af 1 kr., hvorved de tjente en god skilling til deres juleuddeling. Spspejderne sejlede traditionen tro i deres Alborgjoller fra skib til skib i havnen og afleverede deres smukke juledekorationer, som patruljerne selv havde lavet.

Også i Silkeborg bandt patruljerne julenug, og i Kolding var det Caspar Markdanners Flok, der havde taget ideen op.

2. Kong Skjold i Holbæk fik

ÆRES SIDEN

1.KL.SPEJDERE

1 Herlev: John Holgersen. — 5. Odense, Sct. Georgs Trop: Skm Hans Ole Jacobsen. — 1. Næstved: Hans Christian Østergaard. — 1. Nyboder: Søren Tarp Petersen. — 1. Langesø: Skm Jørgen Pedersen. — 1. Bogense: Svend Aage Nielsen, Jørgen Jørgensen. — Postbrødrene, Bagsværd: Pf Michael Lyhne. — Møns Trop: Anders Funck Knudsen. — Falkonerspejderne: Søren Vang Jensen.

VÆBNERE

Juelsminde Trop: Pf Helge Piepgrass. — 5. Odense, Sct. Georgs Trop: Sp. Bent Ellegaard Thomsen. — 1. Nyboder: Søren Tarp Petersen. — 1. Bogense: Morten Lassen, Poul Andersen, Jørgen Beck-Nielsen, Peter Pallesen. — Vitus Berings Trop, Horsens: Pa Helmuth Svendsen, Poul Dinesen, Mogens Kirkegaard, Per Sabroe, Pf Knud Vang Nielsen, Helge Nielsen, Knud Løvbjerg, Poul Dyre Hansen. — Møns Trop: Pf Finn Christiansen, Pa Jørgen Houghton Larsen, Anders Funck Knudsen. — 7. Århus: Pf Kay H. Hansen. — Falkonerspejderne: Ole Bjørn Hansen.

Pengene ind ved at sælge herlige lagkager, som spejdermødre og andre havde stillet til rådighed, og det samme gjorde Esbjerg Kolonne.

Endelig organiserede spejderne i Holstebro, Lemvig, Struer, Skive, Vemb, Vinderup og Balling en masseindsamling af brugt legetøj i deres byer, istandsatte det, der var i stykker, og lod kort før jul første sending afgå til det danske hospital i Flensborg syd for grænsen. Indsamlingen fortsætter, så også du kan hjælpe ved at sende dit gamle legetøj til DDS, Vestjydske Division, Holstebro St. — På forhånd tak!

RIDDERE

1. Bøgild: Børge Rasmussen, Leo Hansen. — 1. Næstved: Pa Hans Christian Østergaard. — 1. Bogense: Jørgen Jørgensen. — Falkonerspejderne: Leif Rathcke. — 6. Godthåb: Pf Henning Samild, Pf Jørgen Hausner. — 1. Ørdrup: Pf Niels Henrik Carlsen.

ILDBOR

1. Esbern Snare: Skm Jan Wulff. — Kronborg Trop: Einar Kragh. — 1. Grøndalsvænge: Skm Knud Larsen.

VANDRINGER

60 km:

1 Bogense: Frank Sørensen, Jørgen Buch, Jørgen Jørgensen, Leif Andersen, Erik Andersen, Gunnar Aaskov, Svend Aage Nielsen.

100 km:

Falkonerspejderne: Ole Sibbern Larsen, Leif Rathcke. — 7. Århus: Uffe Jensen.

Nedenfor ser du Hinnerupspejdernes dejlige nye trophus ved Frijsenborg; det blev nærmere omtalt i sidste nummer af Spejdernes Magazin.

Spejderuniformer er på trapperne

Vi regner med i den nærmeste fremtid at kunne levere uniformer af prima engelske bomuldsgarnet til ca. 1000 spejdere — tal med din fører om det — og bestil din uniformsbluse hos ham — idet han har bestillingsseddel til troppen. Flokførerkjoler og Sospesjederbluser kan vi måske give besked om i den næste annonce — vi gør alt, hvad vi kan, for at skaffe dem frem.

Allerede nu kan vi levere den rigtige vinteruniform

Wilson-blusen, som vi fik frem lige før jul er blevet modtaget med begejstring, og vi har mange udtalelser om dens gode egenskaber. Det er en svær ulden khakibluse i battle-dress facon med 2 lommer og skulderstropper. Vi kan levere den i stør. 88-92-96 100-104 til **kr. 45.00**

Khakibenklæder af samme stof i en førsteklases udførelse og pasform med 2 baglommer m. klap og med kanaler til bælte fås i størrelserne (livvidde i cm.) 72-76-80-84-88-92 til **kr. 31.75**

Sospesjederbukser — svær kvalitet m. bælstropper og baglomme **kr. 41.00**

Ulvesventers — i den prima elastiske strikning størr.

4	5	6
16.00	17.35	18.75

Mørkeblå uldne benklæder — svær 1/1 uld. kvalitet **kr. 28.85 - 30.00**

Ulvehuer af prima engelsk canvas — alle størrelser **kr. 8.50**

Ulvestrømper — reglementerede 5 6 7 8 9
med opslag m. grønne striber. størr. **5.75 6.20 6.60 6.95 7.25**

Løse opslag pr. par **kr. 2.00**

Tørklæder kan nu leveres i følgende farver: grøn, rød, blå, lyseblå, marine, brun, sort, bordeaux, gul, grå, kort sagt alle ensfarvede divisionsfarver. Det har endnu ikke været muligt at skaffe tørklæder med kant eller ternede tørklæder; men du kan måske selv få sat den ønskede kant på. Prisen for de ensfarvede tørklæder er **kr. 2.75**

Køb vintersportsartikler i depotet

Vi har et fint udvalg af ski, både svenske, finske og danske. — Svenske birkeski — smuk udførelse — **kr. 15.50 - 19.50 - 22.50 - 24.00 26.50** — Finske birkeski — tjærebehandlet — **kr. 47.00 - 50.00** — Prima askeski — de er de mest holdbare — **kr. 25.50 - 36.50 - 44.50 - 48.50.**

Skistave — orig. tonkin, som ikke flækker — **kr. 7.85 - 11.50 - 17.50.**

Skibindinger — til at regulere, danske og norske — **kr. 8.85 - 16.50.**

Skivoks — gummiplader — spændesæt m. m.

Skistøvler er vi ogsaa godt forsynet med i øjeblikket og vi kan levere de allerbedste randsyede fabrikater, som er helt tætte. Husk at opgive størrelsen ved postordre.

Hedebo fra størr. 36 til 45 **kr. 35.00 - 40.35 - 41.80,**

Alsboe fra størr. 35 til 43 **kr. 39.20 - 41.95 - 47.30.**

Oxford randsyet størr. 38 til 45 **kr. 45.90 - 54.40.**

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magazin
Redaktør: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.
Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Segade 3, Sore.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526
Eksp. Kl. 9-17 1/2, Fredag 9-18, Lørdag 9-14
Odense: Klostervej 19
Århus: Østergade 26
Depotet er korpsets egen forretnings og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon
Palæ 5711. Kontortid Kl. 8-16, Lørdag Kl. 8-12. Giro 2284
Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret